

[Ole Olsen]

bage i tiden og se på koncessionsvilkårene, men jeg mener, at både den nuværende og den foregående regering har været så large over for DUC, at der faktisk trænges til, at man tager hårdt fat på DUC.

Den usikkerhed, der nu er om anvendelsen af varmen fra Nordsøgassen, er jo skabt først og fremmest af vores handelsminister. Jeg forsøgte forrige onsdag at få trukket klare retningslinjer frem, først og fremmest om, hvorvidt man netto skulle forbruge den danske gas i Danmark. Det forekom mig, handelsministeren uafsladelig krøb udenom.

Jeg vil i den forbindelse gerne vide, hvor elastisk ministerens anvendelse af ordene »marginale mængder« er. Det var disse marginale mængder, der kunne sælges til Tyskland. Jeg citerede dengang også en avis, hvor man omtalte de tyske ønsker, at man i tyske presse- og regeringskredse nok mente, at det allerede lå sådan, at man skulle bruge dansk gas i Tyskland, og jeg spurgte, om man ville være venlig at meddele den minister, der havde sagt det i Tyskland, at det altså ikke var Danmarks mening. Det fik jeg ikke noget svar på.

Vi ønsker, at gassen netto skal anvendes i Danmark, og jeg vil gerne sige til regeringen, at det, der kræves i denne anledning, er, at nettoanvendelsen skal ske i Danmark; det må vi håbe handelsministeren eller den socialdemokratiske ordfører vil fjerne al tvivl om. Vi skal have vedtaget love om tilslutning, og endelig skal de nødvendige investeringer finde sted.

Jeg kan forsikre regeringen om, at SFs stemmer i hvert tilfælde ikke vil mangle ved at gennemføre denne politik, og jeg tror heller ikke, f. eks. kommunisternes og VS' stemmer vil mangle for at lave en sådan politik.

Svend Haugaard (RV):

Sjældent har der i den offentlige debat været så modsatte synspunkter som i tilfældet naturgas, og hvordan den skal anvendes. Det går lige fra det helt uansvarlige ved selv at bruge den til det helt uansvarlige ved ikke at gøre det.

Nu kan der nok være grund til at vurdere argumenterne lidt kritisk – de er næppe alle lige uhildede – men hvis man havde håbet, man kunne få en klar stillingtagen fra rege-

ringen i handelsministerens tale, så blev man skuffet.

Jeg er helt klar over, at det er meget svært at komme med et bestemt svar på et tidspunkt, hvor der forhandles, helt klar over vanskelighederne i det hele taget, men at der skulle være så lidt nyt at oplyse, var dog trods alt en skuffelse. Vi må så vente til begyndelsen af det nye år, hvor beslutning skal træffes, inden vi får det sidste at vide.

Men Danmark er som bekendt et energifattigt land. Vi er afhængige af energiimport, og vi er meget sårbare over for energiimportsvigt. Og det er vi især, fordi vi satser så ensidigt på olie som ca. % af den energi, vi indfører. Derfor må vi tænke meget alvorligt på vores forsyningssikkerhed, og vi må også sørge for, at vi kan anvende flere energiformer. Samtidig må vi huske, at olie ikke blot risikerer at blive en midlertidig mangelvare, men også på lang sigt kan opbruges, og at vi derfor skal være meget opmærksom på de ting, der kan erstatte eller strække olien, herunder også ting, som jeg blankt indrømmer er begrænsede muligheder, som vedvarende energikilder, men selv nogle få procent er dog værd at agte.

Blandt de få muligheder, vi har for at være selvforsynende med energi, er der naturgassen, og alene den tanke, at vi skulle eksportere den lille smule energi, vi selv har, virker ret urimelig.

Jeg har med interesse studeret rapporten om, hvad vi kan forvente af beholdning og set den betydelige forskel på vurderingen fra DUCs side og fra amerikanske konsulenter side, men selv med den mindst optimistiske beregning virker det økonomisk acceptabelt at ilandføre naturgassen, og der er forskellige forhold, der bevirker, at man har tiltro til, at der er betydelig mere gas, end de laveste forslag anslår.

Derfor og ikke mindre af hensyn til forsyningssikkerheden mener vi, at dansk gas fra søterritoriet skal ilandføres i Danmark og anvendes her.

Vi må jo erkende, at nedkøling derude på platforme og skibstransport samt elværker på platforme eller direkte fabrikker på platforme ikke er realistiske muligheder, og derfor er der altså ikke andet at gøre end at investere i de 220 km rørledning til land.

Der har været stærke røster fremme, ikke mindst fra regeringsmedlemmer, om, at man